

**Stanowisko nr 3/22**  
**Sejmiku Województwa Mazowieckiego**  
**z dnia 25 stycznia 2022 r.**

**w sprawie upamiętnienia Wojciecha Fangora w 100. rocznicę urodzin**

W związku z przypadającą w 2022 roku 100. rocznicą urodzin Wojciecha Fangora Sejmik Województwa Mazowieckiego postanawia upamiętnić tę wybitną postać oraz jej niezwyklej działalność twórczą i wkład w polską i światową kulturę.

Wojciech Fangor był jednym z ostatnich „wielkich mistrzów” XX wieku. Debiutujący tuż po II wojnie światowej, często zmieniał styl – tworzył malarstwo zarówno figuratywne, jak i abstrakcyjne.

W latach wojny (1940-1944) studiował prywatnie u Tadeusza Pruszkowskiego i Felicjana Szczęsnego Kowarskiego, w 1946 roku otrzymał zaocznie dyplom ASP w Warszawie. W latach 1953-1961 był docentem na macierzystej uczelni.

Na początku lat 50. tworzył obrazy zgodne z wymaganiami realizmu socjalistycznego, m.in. Matkę Koreankę i Postaci. W okresie odwilży po śmierci Stalina odszedł od konwencji socrealizmu. W 1958 roku wraz ze Stanisławem Zamecznikiem zaprezentował Studium przestrzeni – pierwszy environment w Polsce.

Na początku lat 60. zasłynął pulsującym malarstwem – abstrakcyjnymi obrazami, dającymi wrażenie ruchu z motywem kolorowych kręgów i fal o rozedrganych, rozmytych konturach oraz w kontrastowych barwach, które dawały iluzję ruchu i przestrzeni. Jego eksperymenty malarskie były prekursorskie nie tylko w polskiej, ale i w światowej sztuce.

W połowie lat 70. artysta powrócił do malarstwa figuratywnego, a także namalował serię obrazów opartą na przekazie telewizyjnym, w których wykorzystał efekty wizualne typowe dla tego medium. W 1970 roku, jako jedyny dotychczas polski artysta, miał indywidualną wystawę w Muzeum Guggenheima w Nowym Jorku.

Artysta zrealizował wiele dzieł w przestrzeni publicznej. W roku 1963 powstały na dworcu Warszawa Śródmieście realizacje barwnych mozaik, kilkadziesiąt lat później uznanych za zabytek nieruchomy. Wojciech Fangor rozplanował je pod kątem rozmieszczenia i barw. W 2007 roku opracował projekt końcowego wystroju siedmiu stacji II linii metra w Warszawie. W ten sposób powstała największa na świecie podziemna galeria op-artu. Jego prace znajdują się w największych kolekcjach na świecie.

Od 1999 roku, po powrocie ze Stanów Zjednoczonych, mieszkał na Mazowszu, w Błędowie.

Odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (2011) oraz Złotym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis (2008). Stypendysta Institute for Contemporary Art w Waszyngtonie (1962) i Ford Foundation w Berlinie Zachodnim (1964-65). Laureat nagrody Fundacji Alfreda Jurzykowskiego (1978) i Nagrody im. Jana Cybisa (2015).

**Przewodniczący Sejmiku**  
**Województwa Mazowieckiego**

**Ludwik Rakowski**